

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק י"ז

קונטרס 317

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּבְתִיב (איוב כח) לֹא יָדַע אָנוּשׁ עֲרֶפֶה וְלֹא תִמְצֵא בְּאֶרֶץ
הַחַיִּים. דָּבָר אַחֵר, בֵּת מֵאִימָא, דְּמִסְטָרְהָא מִתְאַחֲדִין
דִּינִין, דְּטִרְדִין (דף רצ"ב ע"ב) לְכֹלָא. בֵּת מִי זְהָב, דִּינְקָא
בְּתֵרִין אַנְפִּין, דְּנִהִירוּ בְּתֵרִין גְּוֹנִין. בְּחֶסֶד וּבְדִינָא.

עַד לָא אַבְרִי עֲלָמָא, לָא הוּוּ מִשְׁגִּיחִין אַנְפִּין בְּאַנְפִּין,
וּבְגִין כַּד, עֲלָמִין קַדְמָאִי אַתְחַרְבוּ, וְעֲלָמִין קַדְמָאִי
בְּלֹא תְקוּנָא אַתְעֵבִידוּ. וְהָהוּא דְלֹא הָוּה בְּתַקוּנָא, אַקְרִי
זִיקִין נְצוּצִין, כְּהֵאִי אֹמְנָא, מְרַצְפָּא (ס"א מְרֻזְפָּתָא), כַּד
אַכְתֵּשׁ בְּמִנָּא דְפְרוּזָלָא, אַפִּיק זִיקִין לְכָל עֵיבָר, וְאַיְנוּן
זִיקִין דְּנִפְקִין, נִפְקִין לְהִיטִין וּנְהִירוּ, וְדַעְכִּין לְאַלְתֵּר.
וְאַלִין אַקְרוּן עֲלָמִין קַדְמָאִי. וּבְגִין כַּד אַתְחַרְבוּ וְלֹא

ספר מאורות הזהר

(ב) תחית המתים בל"ג בעמר בהלולת רשב"י

א. לא אוכל להתאפק ולעצור מלספר מעשה ה', מעשה גס נפלא פי נורא הוא,
אשר בעינינו ראינו והנני עד ראיה לספר בקהל מעשה גס ופלא מה שראיתי בעיני
בהיותי במירוץ על ל"ג לעמר בשנת תרפ"ג, שחל אז ל"ג לעמר ביום הששי, ושכמעט
רב הקהל מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג לעמר נשארו אז במירוץ לשבת שם את יום
השבת, וטעמנו אז טעם שמחת שבת עלאית פלאית.

ב. וביום שבת בבקר אחר תפלת מוסף שהתפללנו אז בבית המדרש על יד ציון
קדש הקדשים הרשב"י המגן האחרון קרוב לחצי היום, ויהי נשמע קול רעש גדול,
שילד אחד של אחינו הספרדים שאמו נדרה לעשות לו תגלחתו הראשונה כמנהג

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אתְקַיְמוּ. עַד דְּאַתְתְּקִין עִתִּיקָא קַדִּישָׁא, וְנִפִּיק אוּמְנָא
(ד"א מֵאנָא) לְאוּמְנוּתִיהָ.

וְעַל הַאי תְּגִינָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן, דְּנִיצוּצָא אִפִּיק זִיקִין
בְּזִיקִין (נ"א דְּבוּצִינָא אִפִּיק זִיקִין נִיצוּצִין) לְתַלְתָּ מָאָה
וְעֶשְׂרִין עֵיבָר. וְאֵינֹן זִיקִין, עֲלָמִין קַדְמָאִי אַקְרוּן, וּמִיתוּ
לְאַלְתֵּר. לְבַתֵּר נִפִּיק אוּמְנָא (ס"א מֵאנָא) לְאוּמְנוּתִיהָ,
וְאַתְתְּקִין בְּדָבָר וְנוֹקְבָא, וְהֵי זִיקִין דְּאַתְדַּעְכוּ וּמִיתוּ,
הַשְׁתָּא אַתְקַיְיִם כְּלָא. מְבוּצִינָא דְקַרְדֵּינוּתָא, נִפִּיק
נִיצוּצָא, פִּטְיִשָׁא תְקִיפָא, דְּבִטְשֵׁ, וְאַפִּיק זִיקִין עֲלָמִין
קַדְמָאִי, וּמִתְעַרְבִי (ד"א וּמִתְדָבִי) בְּאַוִירָא דְכֵיָא, וְאַתְתְּבָסְמוּ
דָּא בְדָא.

ספר מאורות הזהר

הַיְדוּע, וְאַבִּי הַבֶּן לֹא יָכַל לִסְע לְמִירוּן, וְאַמּוּ לְבַדָּה הִבִּיאָתוּ לְמִירוּן, וּפְתָאם הִיָּלֵד
אַחֲזָתוּ מַחֲלַת הַחֲלִי-רַע רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְשָׁבַק חַיִּים לְנוּ.

ג. וְהִיָּלֵד הָיָה מְנַח בְּאַחַד הַחֲדָרִים הַקְּטַנִּים הַבְּנוּיִים לְמַעְלָה עָלֵי גִגּוֹת הַצִּיּוּנִים
בְּחֶצֶר הַקְּדֻשׁ, וְצוּוּ הַרוֹפְאִים שֶׁהָיוּ שָׁם מִטַּעַם הַמְּשָׁלָה מְצַפְתָּ ת"ו שְׁצַרִּיכִין לַעֲשׂוֹת
הַסְּגָר, "קֶאֱרָאנְטִיז", עַל כֹּל אֲנָשֵׁי הַחֶצֶר עַל אֵיזָה יָמִים. וְכִשְׁנֹשְׁמַע הַפְּקָדָה הַזֹּאת,
רַבִּים מִהֶהֱמוּן נִבְהָלוּ וְהִתְחִיל לְכַרֵּחַ מִהֶחֱצֶר הַחוּצָה אֶל הַשְּׂדוֹת וְהָרִים וּגְבָעוֹת אֲשֶׁר
שָׁם, אֲבָל מִיָּד הִגִּיעוּ צַעֲקוֹת וְקוֹלוֹת וּבְכִיּוֹת, כִּי רַבִּים מִהִיוּצְאִים מִחוּץ לְחֶצֶר עָזְבוּ
אֶת יְלָדֵיהֶם וְאַנְשֵׁי בֵיתָם וְחִפְצֵיהֶם וְהֶחֱצֶר נִסְגַּר וְנִשְׁמַר עַל יְדֵי הַשׁוֹטְרִים. וְעַל כָּלֵם

בכמה זגים ורמונים. וארבעה בגדי לכן שבהם היתה הגבירה מתקשטת לפני המלך. זהו שכתוב (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. וגזלת את גברתה כמה מאכלי הקרבנות.

שור מועד בעלה, נכנס לבית המלך רבנו בארבעה אבות הנזיקין שלו, (שהם יחזקאל א) לפני השור מהשמואל לארבעתו) עון ומשחית אף וחמה, שפלים מועדים לקלקל. בגוף שלו הרביץ על הפלים, מנזח מנורה שלחן ושאר פלים. רבץ עליהם ושברם. ובשן שלו אכל כל הקרבנות של מאכלי השלחן, ואת השאר רמס ברגליו, (ומחק הכל, והשאר שהם אמורים ופדורים, שרי מנחות, רמס ברגליו) ובקרנו הרג כהנים וילדים. הרס הכל, חלל ממלכה ושריה.

הבור נקבה רעה, לילית, בביתה, שהיא בית הסהר, תפסה את הגבירה ובניה, השפחה רעה, בגלות שלה, ושמה אותה בכמה שלשלאות, ואסרו לבניה את ידיהם מהדקים לאחור. (איכה א) היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח. ולא עוד, אלא (שם) כל מכבדיה היזילה פי ראו ערותה גם היא נאנחה ותשב אחר.

ורא עוד, אלא זונה, שהיא הבער, שהינו אש, ויצת אש בציון. אחר כך קם אדם בליעל רשע, רביעי לאבות הנזיקין, שנאמר בו אדם מועד לעולם, בין ער בין ישן, ושלח את בעירה, ואכל והשמיד וגדע פרמים ופרדסים של ירושלים, וכלה הכל.

רבון העולם, אמה אמת ותורתך אמת, נתת לנו מצות תפלין, לצדיקים גמורים הוא שכר כפי מעשיהם, פאר על ראשם, ומשמשים את אבותיהם ואמם, כמו שהגוף שכל איבריו

הות מטרוניתא, מתקשטא קדם מלכא. הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. וגזלת לה לגברתה, כמה מאכלין דקרפנין.

שור מועד בעלה, עאל לבי מלכא רבוניה, בארבע אבות נזיקין דיליה, (דאינו, יחזקאל א)

ופני שור מהשמואל לארבעתו) עון ומשחית אף וחמה, דכלהו מועדין לקלקל. בגופא דיליה, הרביץ על הפלים, מזבח מנורה שלחן ושאר מאנין, רבץ עליהו ושברתן. ובשן דיליה, אכיל כל קרבנין דמאכלים דפתורא, ושאר אברגלוי רפסא. (ומדקא בלא ושאר דאינו אמורין ופדורין שירי מנחות ברגלוי רפסא) ובקרן דיליה, קטל פהני וליואי. הרס כלא, (איכה ב) חלל (דף ק"ח ע"ב) ממלכה ושריה.

הבור, נוקפא בישא, לילית, בבית דילה, דאיהי בית הסהר, תפיסת למטרוניתא ובנהא, שפחה בישא, בגלותא דילה, ושוויאן לון, בכמה שלשלאין ואסורין לבנהא, ידיהו מהדקן לאחורא. (איכה א) היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח. ולא עוד אלא (איכה א) כל מכבדיה היזילה פי ראו ערותה גם היא נאנחה ותשב אחר.

ורא עוד, אלא זונה דאיהי הבער, דהיינו אש, (איכה ד) ויצת אש בציון. לבתר קם אדם בליעל רשע, רביעי לאבות נזיקין, דאתמר ביה אדם מועד לעולם, בין ער בין ישן, ושלח את בעירו, ואכיל ושצי וגדע פרמים ופרדסים דירושלים, ושצי כלא.

רבון עלמא, אנת קשוט, ואורייתך קשוט, יהבת לן מצות תפלין, לצדיקים גמורים איהו אגרא כפום עובדיהו, פאר על רישיהו. ומשמשין לאבוהון ואמהון, כגוונא דגופא, דכל אברים דיליה משמשין

משמשים את הראש, כף האשה משמשת את בעלה.

ויש מלאכים המשמשים את הגוף, ומלאכים המשמשים את הנשמה. וכמו שיש הפרדה בין גוף ונשמה, כף יש הפרדה בין המלאכים של הגוף לבין המלאכים של הנשמה. ויש נשמה לנשמה, ומלאכים למלאכים, (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. ואלה שהם נשמה לנשמה, כלם אחד. ואף על גב שדרך משל, הם כגוף אצל הנשמה אלה לאלה, משום שמקבלים אלה מאלה. כף השכינה (הנשמה), אף על גב שהיא כנגד שאר האורות של הבריאה כנשמה אצל הגוף, כנגד הקדוש ברוך הוא היא חשובה כגוף, אבל הכל אחד. כאן גוף ונשמה הכל אחד. מה שאין כף באדם, שגופו ונשמתו בפרוד, זה חמר וזה שכל, זה חיים וזה מות. אבל הקדוש ברוך הוא חיים ושכינתו חיים. וזה שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה.

וכך אותם שרשומים בסמיני הקדוש ברוך הוא ושכינתו, הם רשומים בימי החל באות של התפלין, באות של המילה, ורשומים בזכור ושמור בשבת. רשומים בתורה שבכתב שנתנה מימין, ובתורה שבעל פה שנתנה משמאל. והקדוש ברוך הוא זכור מימין, ושמור משמאל. ונשכינה זכירה מימין, ושמירה משמאל. הן תפלין של ראש של האדם, ותפלין של יד. וכף שכינה, תורת ה' תמימה, והמצוה שלו. וזה מהצד של העמוד האמצעי, שהוא כולל דין ורחמים. זכור ושמור. נקראת היא זכירה ושמירה. ובכל המצוות היא שקולה אליו במדרגה.

לרישא. הכי אתתא, משמשא לבעלה. ואית מלאכין דאינון משמשיין לגופא, ומלאכין דמשמשיין לנשמתא. וכגוונא דאית אפרשותא בין גופא לנשמתא, הכי אית אפרשותא בין מלאכין דגופא, למלאכין דנשמתא. ואית נשמתא לנשמתא. ומלאכין למלאכין, (קהלת ה) פי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. ואלין דאינון נשמתא לנשמתא, פלהו חד. ואף על גב דארח מתלא, אינון כגופא אצל נשמתא אלין לאלין, בגין דמקבלין אלין מאלין. הכי שכינתא, (נשמתא) אף על גב דאיהי לקבל שאר נהורין דבריא, כנשמתא אצל גופא, לקבל קדשא ברוך הוא חשיבא כגופא. אבל פלא חד. הכא גופא ונשמתא כלא חד. מה דלאו הכי כבר נש, דגופיה ונשמתיה בפרודא. דא חומר, ודא שכל. דא חיי, ודא מותא. אבל קדשא ברוך הוא חיים, ושכינתיה חיים, הדא הוא דכתבי, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה.

וכך אינון דרשימין בסימנין דקודשא ברוך הוא ושכינתיה, אינון רשימין ביומין דחול, באות דתפלין, ובאות דמילה. ורשימין בזכור ושמור בשבת. ורשימין בתורה שבכתב, דאתיהיבת מימינא. ובתורה שבעל פה, דאתיהיבת משמאלא. וקודשא ברוך הוא, זכור מימינא, ושמור משמאלא. ושכינתא, זכירה מימינא, ושמירה משמאלא. אינון תפלין דרישא דבר נש, ותפלין דיד. והכי שכינתא, (תהלים ט) תורת יי' תמימה, ומצוה דיליה. והאי מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דאיהו כליל דינא ורחמי. זכור ושמור. אתקריאת איהי זכירה שמירה. ובכל פקודין איהי שקילה לגביה במדרגה.

אָבֵר מִסְטָרָא דְחֶסֶד, קַדְשָׁא בְרִיף הוּא זְכוּר, וּשְׂכִינְתָּא שְׁמוּר. פְּמָה דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין, זְכוּר לְזָכַר, וְשְׁמוּר לְכַלְהָ. בְּגִין דְּבִימִינָא וּבְשִׂמְאֵלָא עֲנִפִין מִתְפַּרְדִּין, כְּגוּוֹנָא דְכִנְפֵי רִיאָה, דְּאִינוּן פְּרוּדוֹת מְלֻמְעֵלָה. לְקַבְלֵיהוּ חִיוּן, (יִתְקַאל א) וּפְנִיָהּם וְכִנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מְלֻמְעֵלָה. וְלִקְבַל פְּתוּחוֹת דְּסִפְר תּוֹרָה. לְתַתָּא תְרוּוּיָהּ בִּיחּוּדָא חָדָא, כְּגוּוֹן סְתוּמוֹת דְּסִפְר תּוֹרָה, דְּלִית תַּמָּן פְּרוּדָא. וּבְגִין דָּא, בְּאַתְר דִּיחּוּדָא, דְּאִיהוּ גּוּפָא, דּוּמָה לְשַׁדְרָה דְלוּלָב, אִם נִפְרְצוּ, אוּ נִפְרְדוּ עֲלֵיו פְּסוּל.

בְּכַמָּה רְשִׁימִין רְשִׁים קַדְשָׁא בְרִיף הוּא לְיִשְׂרָאֵל, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא לְגַבֵּי מְלֻאָכִין. אֵלִין דִּימִינָא, דְּתַלְיִין מְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא. אוּ אֵלִין דְשִׂמְאֵלָא, דְּתַלְיִין מְשִׂכִינְתָּא. אוּ אֵלִין דְּתַלְיִין מְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא. וּשְׂכִינְתֵיהּ בִּיחּוּדָא חָדָא. וְדָאִי אֵלִין דְּאִית בְּהוּן תּוֹרָה, רְשִׁימִין בְּחֶסֶד. וְאֵלִין דְּאִית בְּהוּן מְצוּה, רְשִׁימִין בְּגִבּוּרָה. וְאֵלִין מְאִרֵי דְתַפְלִין, וְאוֹת שְׁבֵת, וְאוֹת בְּרִית, רְשִׁימִין בְּצַדִּיק.

וּבְעִירָן, עֲמֵי הָאָרֶץ, אִינוּן רְשִׁימִין בְּאַעְבְּרוּ דְעָרְלָה וּפְרִיעָה. עוֹפִין, בְּזַפְק וּבְקַרְקָבִין נִקְלָף, בְּאַעְבְּרוּ דְזַפְק, וּקְלִיפָה דְקַרְקָבִין אִינוּן רְשִׁימִין עוֹפִין לְמִיכַל, וּבְעִירָן, בְּתַרֵי סִימְנִין, מְעֵלַת גְּרָה, וּמְפַרְסַת פְּרִסָה. כְּלָהוּ רְשִׁימִין בְּתַרֵי סִימְנִין, כְּגוּוֹנָא דְעָרְלָה וּפְרִיעָה, דְּמִתְעַבְּרִין מְעַמָּא קַדִּישָׁא.

אָבֵר תְּלֻמִּידֵי חֻכְמִים, כְּלָהוּן רְשִׁימִין מְנַהוּן, בְּכַרְסֵיָא. וּמְנַהוּן, בְּמְלֻאָכֵי, בְּאַרְבַּע חִיוּן דְּכַרְסֵיָא. מְנַהוּן בְּכַכְבֵּיא (דף קי"ט ע"א) וּבְמַזְלֵי. וּמְנַהוּן רְשִׁימִין, בְּמַדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְאִינוּן דְּמִתְעַסְקִין

אָבֵר מִצַּד הַחֶסֶד - הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא זְכוּר, וְהַשְׂכִּינָה שְׁמוּר. כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְבֵּי בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, זְכוּר לְזָכַר, וְשְׁמוּר לְכַלְהָ. מִשּׁוֹם שֶׁבִּימִין וּבְשִׂמְאֵל וְהַעֲנָפִים מִתְפַּרְדִּים, כְּמוֹ כִּנְפֵי רִאָה שֶׁהֵן פְּרוּדוֹת מְלֻמְעֵלָה. כְּנֻגְדֵם חִיוֹת, וּפְנִיָהּם וְכִנְפֵיהֶם פְּרֻדוֹת מְלֻמְעֵלָה. וְכֻנְגַד פְּתוּחוֹת שֶׁל סִפְר תּוֹרָה. לְמִטָּה שְׁנֵיהֶם בִּיחּוּד אֶחָד, כְּמוֹ סְתוּמוֹת שֶׁל סִפְר תּוֹרָה, שְׂאֵין שָׁם פְּרוּד. וּמִשּׁוֹם כִּף בְּמִקּוֹם שֶׁל יְחוּד, שֶׁהוּא גּוּף, דּוּמָה לְשַׁדְרָה שֶׁל לוּלָב. אִם נִפְרְצוּ אוּ נִפְרְדוּ עֲלֵיו - פְּסוּל.

בְּכַמָּה רְשׁוּמִים רְשִׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֵת יִשְׂרָאֵל לְהוֹדֵעַ לְמַלְאָכִים. אֵלּוּ מִימִין, שְׁתַּלּוּיִים מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, אוּ אֵלּוּ מִשְׂמָאל, שְׁתַּלּוּיִים מִהַשְׂכִּינָה, אוּ אֵלּוּ שְׁתַּלּוּיִים מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא וּשְׂכִינְתּוֹ בִּיחּוּד אֶחָד. וְדָאִי אֵלָּה שֵׁישׁ בְּהֶם תּוֹרָה רְשׁוּמִים בְּחֶסֶד, וְאֵלָּה שֵׁישׁ בְּהֶם מְצוּה רְשׁוּמִים בְּגִבּוּרָה, וְאֵלּוּ בְּעֵלֵי הַתַּפְלִין וְאוֹת שְׁבֵת וְאוֹת בְּרִית רְשׁוּמִים בְּצַדִּיק. וְהַבְּחֻבוֹת, עֲמֵי הָאָרֶץ, הֵם רְשׁוּמִים בְּהַעֲבֵרַת עָרְלָה וּפְרִיעָה. עוֹפוֹת - בְּזַפְק וּבְקַרְקָבִין נִקְלָף, בְּהַעֲבֵרַת הַזַּפְק וְקִלְפַת הַקַּרְקָבִין, הֵם רְשׁוּמִים בְּעוֹפוֹת לְאַכַּל. וּבְהַמּוֹת בְּשֵׁנֵי סִימְנִים - מְעֵלַת גְּרָה וּמְפַרְסַת פְּרִסָה. כְּלָם רְשׁוּמִים בְּשֵׁנֵי סִימְנִים, כְּמוֹ עָרְלָה וּפְרִיעָה, שֶׁמְעַבְּרִים מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ.

אָבֵר תְּלֻמִּידֵי חֻכְמִים, כְּלָם רְשׁוּמִים מְהֵם בְּכַסָּא. וּמְהֵם בְּמַלְאָכִים, בְּאַרְבַּע חִיוֹת הַכַּסָּא. מְהֵם בְּכּוּכָבִים וּבְמַזְלוֹת, וּמְהֵם רְשׁוּמִים בְּמַדּוֹת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא נוֹדֵעַ בְּהֵם. וְאוֹתָם שֶׁמִּתְעַסְקִים בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת לְשִׁמּוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׁלֵא

על מנת לקבל פרס, אלא כִּבְנוּ
הַמְחִיב בְּכבוד אָביו וְאָמוֹ, זֶה
וְדָאֵי וְנִקְשֶׁר וְנִרְשָׁם בְּעֵמוּד
הָאֲמֻצְעֵי וְשִׁכְנֵיתוּ, כָּאלוּ בּוֹ הֵם
הֵיוּ אֶחָד.

וְכִי שֵׁשׁ בּוֹ תוֹרָה בְּלִי מִצְוָה או
מִצְוָה בְּלִי תוֹרָה, כְּבִיכּוֹל כָּאלוּ
הֵיוּ בּוֹ בְּפִרוּד. אֲבָל בְּזֶה וְזֶה, כְּמוֹ
אֵילָן שְׁעֵנִפִים נִפְרָדִים לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, וְהָאֵילָן הַיְחודֵד שֶׁל
שְׁנֵיהֶם בְּאֲמֻצָּע.

הַרְשָׁעִים וְשׁוּמִים בְּלִי סִמְנֵי
טְהוּרָה, אוֹתָם שְׁאֵין לָהֶם תְּפִלִּין
עַל הַרְאֵשׁ וְהַיְדוּעַ, וְאוֹתָם שֶׁלֹּא
רְשׁוּמִים בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת, וְאֵלֶּה
שֶׁלֹּא שׁוּמְרִים זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, וְלא
רְשׁוּמִים בְּתִכְלַת וּלְכוּן שֶׁל צִיצִית.
וְאֵלֶּה שֶׁלֹּא רְשׁוּמִים בְּסִמְנֵים
הַלְלוֹ, שֶׁקֶץ הֵם לָכֶם, אֵינִם
יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא עַמֵּי הָאֶרֶץ. מֶה אֵלֶּה
שֶׁקֶץ וְשֶׁרֶץ - אֵיךְ הֵם (כֹּה) שֶׁקֶץ
וְשֶׁרֶץ. כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ בְּעֵלֵי
הַמִּשְׁנָה, עַמֵּי הָאֶרֶץ הֵם שֶׁרֶץ,
וּנְשׁוּתֵיהֶם שֶׁקֶץ. וְעַל בְּנוֹתֵיהֶם
נֶאֱמָר, (דְּבָרִים כז) אֲרוּר שׁוֹכֵב עִם כָּל
בְּהֵמָה.

וּמִיתָתָם מִיתָה בְּגִלּוּי, וְאֵין מִיתָה
אֲלֵא עֲנִי, וּמִיתָת הַעֲנִי שְׁלָהֶם לֹא
תְהִיָּה בְּכֶסֶף, כְּמוֹ עוֹפּוֹת שְׂדוּמִים
לְבַעֲלֵי מִצְוֹת, אֲלֵא בְּגִלּוּי, לְעֵינֵי
הָעַם, שֶׁעֲנִי חֲשׁוֹב בְּמַת. וְיֵשׁ עֲנִי
בְּכֶסֶף מִעֵינֵי בְּנֵי אָדָם. וְיֵשׁ עֲנִיּוֹת
לְעֵינֵי כָל, כְּזִרְקָת דָם הַבְּהֵמָה,
וְזִרְקָתָהּ לְעֵינֵי כָל, שֶׁשׁוֹפְכִים דָם
לְפָנָי הַכֹּל. כִּף הָעֵינַיִם שֶׁדָּמָם
נִשְׁפָּךְ בְּפָנֵיהֶם לְעֵינֵי בְּנֵי אָדָם
וְנֹעֲשִׂים לִירְקִים כְּמוֹ מַתִּים.

וְאֵם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וְלא
פּוֹתְחִים פִּיהֶם לְהִטִּיחַ דְּבָרִים
כְּלָפֵי מַעֲלָה, וּמִיתָתָם בְּסִתִּימַת
פֶּה, כְּמוֹ בְּהֵמָה שֶׁהִיא מֵתָה וְאֵין

בְּאוֹרֵייתָא וּבְמִצְוֹת, לְשֵׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְשִׁכְנֵיתֵיהּ, שֶׁלֹּא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרִס,
אֲלֵא כְּבָרָא דְאִיהוּ מְחוּיָיב בִּיקְרָא דְאֲבוּהֵי
וְאִמֵּיהּ, דָּא אֲתִקְשֶׁר וְדָאֵי וְאֲתִרְשִׁים, בְּעֵמוּדָא
דְאֲמֻצְעֵיתָא וְשִׁכְנֵיתֵיהּ, כָּאֵילוּ בֵיהּ הוּוּ חַד.

וּמֵאֵן דְאִית בֵּיהּ תוֹרָה בְּלֵא מִצְוָה, אוּ מִצְוָה
בְּלֵא תוֹרָה, כְּבִיכּוֹל כָּאֵילוּ הוּוּ בֵּיהּ
בְּפִרוּדָא. אֲבָל בְּדָא וְדָא, כָּאֵילָנָא, דְעֵנְפוּי
מִתְפְּרָדִין לְיָמִינָא וְלִשְׂמָאלָא, וְאֵילָנָא יְחודָא
דְתִרְוּוּיֵיהּ, בְּאֲמֻצְעֵיתָא.

רְשִׁיעֵיָא, אֵינּוּן רְשִׁימִין בְּלֵא סִמְנֵין דְטְהוּרָה,
אֵינּוּן דְלִית לְהוֹן תְּפִלִּין עַל רִישָׁא,
וְאֵינּוּן דְלֵא רְשִׁימִין בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת.
וְאֵלִין דְלֵא נְטְרִין זְכוֹר וְשִׁמּוֹר. וְלא רְשִׁימִין
בְּתִכְלַת וּלְכוּן דְצִיצִית. וְאֵלִין דְלֵא רְשִׁימִין
בְּאֵלִין סִמְנֵין, שֶׁקֶץ הֵם לָכֶם, לֹאוּ אֵינּוּן
יִשְׂרָאֵל אֲלֵא עַמֵּי הָאֶרֶץ. מֶה אֵלִין שֶׁקֶץ
וְשֶׁרֶץ, אוּף אֵינּוּן (ג'א כו) שֶׁקֶץ וְשֶׁרֶץ. כְּמָה
דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, עַמֵּי הָאֶרֶץ הֵם
שֶׁרֶץ, וּנְשׁוּתֵיהֶם שֶׁקֶץ. וְעַל בְּנוֹתֵיהֶם אֲתִמָּר,
(דְּבָרִים כז) אֲרוּר שׁוֹכֵב עִם כָּל בְּהֵמָה.

וּמִיתָתָהוֹן מִיתָה בְּאֲתַגְלֵיָא, וְלִית מִיתָה אֲלֵא
עֲנִיּוּתָא, וּמִיתָה דְעֲנִיּוּתָא דְלַהוֹן,
לֹא יְהֵא בְּאֲתַפְסֵיָא, כְּעוֹפִין דְדְמִיִין לְמְאִרֵי
פְּקוּדִין, אֲלֵא בְּאֲתַגְלֵיָא, לְעֵינֵי עַמָּא, דְעֲנִי
חֲשׁוֹב בְּמַת. וְאִית עֲנִיּוּתָא בְּאֲתַפְסֵיָא, מִעֵינֵי
בְּנֵי נִשָּׂא. וְאִית עֲנִיּוּתָא, לְעֵינֵי כָלָא. כְּזִרְקוּ
דְדָם דְבְּהֵמָה, וְזִרְקָתָהּ לְעֵינֵי כָלָא, דְשִׁפְכִין
דְמָא קָמֵי כָלָא. הֵכִי עֲנִיִין שִׁפְכִין דְמוֹי
בְּאֲנַפְיֵיהּ, לְעֵינֵי בְּנֵי נִשָּׂא, וְאֲתַהֲדִרִין יְרוּקִין
כְּמַתִּין.

וְאִי הֲדִרִין בְּתִיּוּבָמָא, וְלא פּוֹתְחִין פּוּמְהוֹן לְהִטִּיחַ דְבָרִים כְּלָפֵי מַעֲלָה

לָה קוֹל וְדַבּוּר. וּבְיָדָיו כָּף הוּא יֹאמֵר: אֵין לִי פֶה לְהִשִּׁיב, וְלֹא מִצַּח לְהָרִים רֹאשׁ. וַיִּתְּנָהּ, וּמִיַּחַד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם לְהִיּוֹת מִיתָתוֹ בְּאַחַד. כְּמוֹ שְׁחִיטַת הַבְּהֵמָה בְּשָׂמִים עֲשָׂרָה בְּדִיקוֹת סָפִין, וּבְסָפִין שֶׁהוּא אָח"ד.

וּמְבָרֵךְ וּמְקַדֵּשׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם בְּבָרְכוֹ וּבְקַדְּשָׁהּ, וּבְכָל אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שְׁלוֹ. כְּמוֹ שֶׁמְבָרֵךְ הַפֶּה: בְּרוּךְ אַתָּה - הָרִי בְּרָכָה. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ - הָרִי קִדְּשָׁה. כְּשֶׁהָרִיחַ מְבָרַח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם בְּבָרְכוֹ, וּמְקַדְּשֵׁת אוֹתוֹ בְּקִדְּשָׁתוֹ וּמִיַּחַד אוֹתוֹ בְּיַחַד שֶׁהִיא שְׁכִינָתוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עַל אוֹתָהּ רֵיחַ בְּכַמָּה מִחֲנוֹת.

אֲרִיָּהּ, וְדָאֵי אָדָם שֶׁמְבָרֵךְ וּמְקַדֵּשׁ וּמִיַּחַד אֶת הַגְּבִירָה, כַּמָּה מִחֲנוֹת שֶׁל הַגְּבִירָה עוֹלִים עִמוֹ, וּמִחֲנוֹת הַמְּלָךְ יוֹרְדִים אֵלָיו. וְכֵלָם כְּדֵי לְשַׁמְרוֹ, וְלִהְיוֹת לְאוֹתָהּ רֵיחַ כַּמָּה חֲדוּשִׁים וְעֵתִידוֹת בְּחִלּוּמוֹת בְּנִבּוּאָה, וְכַמָּה סֵתָרִים, כְּמוֹ שְׁיַעֲקֹב שֶׁנֶּאֱמַר בוֹ, (בראשית כח) וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בוֹ. וְעַל מִחֲנוֹת הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה נֶאֱמַר (שם לב) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא מִחֲנִים. אָבֵל הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה לֹא יוֹרְדִים לְשָׁם.

אָמַר אֲלֵיהֶן, רֹעֵה הַנְּאֻמָּן, כָּף זֶה וְדָאֵי, אָבֵל מִשּׁוּם שֶׁבְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה הֵיחָד הַשְּׁתַּדְּלוֹת שֶׁלָּךְ לִיחַד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ בְּכָל הַמִּחְנוֹת שֶׁלְּמַעְלָה וְלְמַטָּה, כָּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ וְכָל מִחְנוֹתָיו מַעְלָה וּמַטָּה מִתְיַחֲדִים עִם רֵיחֶךָ בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה, כְּכֵן הַמְּלָךְ שֶׁהָאֵב וְהָאֵם אוֹהֲבִים אוֹתוֹ וּמְנַשְּׁקִים

וּמִיתָה דְּלִהוֹן בְּסִתְיָמוֹ דְּפוּמָא, כְּבַעֲרָא דְּאִיָּהּ מִיתָא, וְלִית לָהּ קוֹל וְדַבּוּר. וּבְיָדָיו הָכִי יִימָא אִיָּהּ, אֵין לִי פֶה לְהִשִּׁיב, וְלֹא מִצַּח לְהָרִים רֹאשׁ, וַיִּתְּנָהּ וּמִיַּחַד לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוּמָא, לְמַהוּי מִיתָתִיהּ בְּאַחַד. כְּגוּוֹנָא דְּשְׁחִיטַת בְּהֵמָה, בְּתַרְסַר בְּדִיקוֹת דְּסָפִין, וּבְסָפִין דְּאִינוּן אָח"ד.

וּמְבָרֵךְ וּמְקַדֵּשׁ לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוּמָא, בְּבָרְכוֹ וּבְקַדְּוֶשָׁהּ, וּבְכָל אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה דְּלִילָה. כְּגוּוֹנָא דְּמְבָרֵךְ פְּהֵנָא, בְּרוּךְ אַתָּה, הָא בְּרָכָה. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ, הָא קִדְּוֶשָׁה. פֶּד רִוּחָא מְבָרֵךְ לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל יוּמָא בְּבָרוּךְ, וּמְקַדֵּשׁ לִיהּ בְּקִדְּוֶשָׁא דְּלִילָה, וּמִיַּחַד לִיהּ בְּיַחַדוּדָא דְּאִיָּהּ וּשְׁכִינָתִיהּ. קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית עַל הַהוּא רִוּחָא בְּכַמָּה מְשַׁרְיִין.

אֲרִיָּהּ, וְדָאֵי בַר נֶשׁ דְּמְבָרֵךְ וּמְקַדֵּשׁ, וּמִיַּחַד לְמִטְרוֹנִיתָא, כַּמָּה מְשַׁרְיִין דְּמִטְרוֹנִיתָא סִלְקִין עִמֵּיהּ, וּמְשַׁרְיִין דְּמַלְפָּא, נְחִתִין לְגַבִּיָּהּ. וְכֵלָהּ לְנִטְרָא לִיהּ, וְלֹאֲדַעָא לִיהּ לְהַהוּא רִוּחָא, כַּמָּה חֲדוּשִׁין וְעֵתִידוֹת, בְּחִלְמִין דְּנִבּוּאָה, וְכַמָּה סֵתָרִים. כְּגוּוֹנָא דְּיַעֲקֹב, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ, (בראשית כח) וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיֹרְדִים בוֹ. וְעַל מְשַׁרְיִין דְּמַלְפָּא וּמִטְרוֹנִיתָא אֶתְמַר, (בראשית לב) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא מִחֲנִים. אָבֵל מַלְפָּא וּמִטְרוֹנִיתָא לֹא נְחִתִין תַּמָּן.

אָמַר אֲלֵיהֶן, רַעֲיָא מְהִימְנָא, הָכִי הוּא וְדָאֵי. אָבֵל בְּגִין דְּבְכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא, הָוָה אֲשֶׁתַּדְּלוּתָא דִּילָךְ, לִיַּחַדָּא קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהּ, בְּכָל מְשַׁרְיִין דְּעִילָא וְתַמָּא, הָכִי קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהּ, וְכָל מְשַׁרְיִיתִיהּ עִילָא וְתַמָּא, מִתְיַחַדִּין בְּרוּחָא דִּילָךְ, בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא, כְּבָרָא דְּמַלְפָּא,

דַּאֲבָא וְאִמָּא רַחֲמִין לִיהּ, וְנִשְׁקִין לִיהּ, וּבְחֻבֵיבוּ דִּילֵיהּ, לֹא הִמְנִין לִיהּ בְּמִשְׁרִיין דְּלַהוּן, אֶלְא אֵינוּן גּוֹפִיֵיהוּ, נִטְרִין לִיהּ.

בְּגִין דִּהִיוּא רִיחָא דִּילָךְ, מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא אִיהוּ, דְאִיהוּ ו' פְּלִיל אֲבָא וְאִמָּא, דְאֵינוּן י"ה. נֶפֶשׁ דִּילָךְ. בַּת יְחִידָא, מִסְטָרָא דָּאת ה', שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, לֹא זִזַּת מִינָךְ. וּבְגִוּוֹנָא דְאֲבָא וְאִמָּא נִטְרִין בְּרָא, הֲכִי נִטְרִין בְּרֵתָא, בְּמִשְׁרִיין עֲלֵאִין, דְאֵינוּן מַחְנִים, וּבְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה, סִלְקִין לְרִיחָא דִּילָךְ, כְּמָה דְאוּקְמוּהּ, יִשְׂרָאֵל עֲלָה בְּמַחְשְׁבָה, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְאִמְתִּי רִיחָא דִּילָךְ סִלְקַת בְּמַחְשְׁבָה, כַּד אִיהִי שְׁלִימָא, וְאַתְמַר כְּהָ, (תהלים קז) כַּל הַנְּשֻׁמָּה תִהְלֵל יְהוָה, (דף ק"ט ע"ב) וּבְנִפְשָׁא דְאִיהִי ה'.

רִיחַ יְיָ אֶתְמַר בֵּיהּ, (יחזקאל לו) כֹּה אָמַר יְיָ מְאֲרַבַּע רִיחוֹת בְּאֵי הַרְוֵחַ. וְאֵינוּן, (ישעיה יא) רִיחַ יְיָ, רִיחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רִיחַ עֲצָה וּגְבוּרָה וְגו'. (שלים) שְׁלוֹם בְּאַרְבַּע אַתּוּון, סִלְקִין בְּמַחְשְׁבָה, וְעֵלְתָּ הַעֲלוֹת מְעֻטֵר לִיהּ בְּכַתְרָה. בְּכָל הַאֵי יְקָר, רִיחָא דִּילָךְ, סִלְקִין וְנַחֲתִית בְּכָל לִילְיָא. וְכַל מַלְיִן דְאַתְגַּלְיִין (ג"א דף כחסד ועליהו אתמר ואתם וכו') עַל כְּתָר (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי, אַתֶּם, וְלֹא אוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וּבְגִין דָּא, (שמות כב) זָבַח לְאֱלֹהִים יַחְרָם, אֱלֹהִים אַחֲרֵים. בְּלַתִּי לִי לְבַדוּ.

וְכַאֲה עֵמָא קְדִישָׁא, דְאַתְקְרִיאוּ עֲאֲנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לְמַקְרַב גְּרַמְיֵיהוּ קְרַבְנִין קְמִיהּ. כְּמָה דְאַתְמַר, (תהלים מד) כִּי עֲלִיף הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ כְּצֹאן טִבְחָה. וּקְרַבִּין גְּרַמְיֵיהוּ כְּעֲאֲנִין, בְּתַעֲנִיתָא. דְּמַעוּט חֲלָבָא וְדָמָא, דְּתַעֲנִיתָא, אִיהוּ חֲשִׁיב יַתִּיר מְקַרְבְּנָא דְבַעֲרִין, דִּהְוָה מִתְמַעֵט דָּמָא

אותו, ומחביבות שלו אינם מאמינים למחנותיהם, אלא הם בגופם שומרים אותו.

משום שאותה הרוח שלך היא מצד העמוד האמצעי, שהוא ו' פולל אב ואם, שהם י"ה. הנפש שלך, בת יחידה, מצד האות ה', השכינה התחתונה לא זזה מקף. וכמו שאבא ואמא שומרים את הבן, כך שומרים את הבת במחנות עליונים, שהם מחנים. ובמחשבה העליונה עולים לרוחך, כמו שבארנו, ישאל עליה במחשבה. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ומתי רוחך עלתה במחשבה? כשהיא שלמה, ונאמר בה (תהלים קז) כַּל הַנְּשֻׁמָּה תִהְלֵל יְהוָה, ובנפש שהיא ה'.

ברוח ה' נאמר, כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. והם רוח ה', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה וגו'. שלם בארבע אותיות, עלה במחשבה, ועלת העלות מעטרו בכתר. בכל הכבוד הזה רוחך עולה ויורדת כל לילה, וכל הדברים שהתגלו לך בחסד, ועליהם נאמר ואתם וכו') על כתר (דברים ד) ואתם הדבקים בה. אתם, ולא אמות עובדי כוכבים ומזלות. ומשום זה, (שמות כב) זבַח לְאֱלֹהִים יַחְרָם. אֱלֹהִים אַחֲרֵים. בְּלַתִּי לִיה' לְבַדוּ.

אשרי העם הקדוש שנקראו צאן של הקדוש ברוך הוא, להקריב את עצמם קרבות לפניו, כמו שנאמר (תהלים מד) כִּי עֲלִיף הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ כְּצֹאן טִבְחָה. ומקריבים את עצמם כמו צאן, בתענית. שמעוט החלב והדם שבתענית חשוב יותר מקרבן

דמה, דתעניתא, איהו חשיב יתיר מקרבנא דבערין, דהוה מתמעט דמא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלָמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלָמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארפניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

